631/01

Den 5. november 2001 blev i sag nr. 55.216:

xxxx xxxx
xxxxxxxxxxxx xx x
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Tryg-Baltica Forsikring
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Tryg-Baltica Forsikring, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et i 1995 anmeldt ulykkestilfælde, som overgik klageren den 30/9 1987.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at kravet er forældet efter forsikringsaftalelovens § 29.

Af den indsendte skadeanmeldelse fremgår, at klageren i 1987 blev tacklet under en fodboldkamp i USA, hvorved korsbåndet i højre knæ blev revet over. Efter hjemkomsten til Danmark blev klageren behandlet på Amtssygehuset i Roskilde, og af journaludskrift herfra fremgår bl.a.: "**17.08.88 ortopædkir. amb.:** Henvises under diagnosen forreste korsbåndslæsion. Ingen tidl. knægener. For ca. 1 år siden, under ophold i USA, under amerikansk fodboldspil vridtraume af hø. knæ. Der opstod umiddelbar hævelse, beh. med inj. af 'gigtmedicin'. Der har siden været vedvarende problemer med knæet under sportsudøvelse i form af instabilitetsfornemmelse, hævelsestendens og smerter på udsiden af knæet. Under normal aktivitet ingen problemer."

Den 14/10 1988 fik klageren foretaget artroskopi, og af journaludskriften fremgår bl.a.: "Laterale menisks baghorn læderet i randpartiet, men intet kan luxeres ind mellem led-

fladerne, og man afstår fra resektion. Forreste korsbånd afrevet ved bagerste tilhæftning, og dele er fibrotiseret. En sådan lille fibro-nodulus findes fortil i klemme under condylen og reseceres. Bagerste korsbånd OK. Konklusion: Ubetydende baghornslæsion i laterale menisk, samt let condromalacia patella. Forreste korsbånd mangler. Kapsel og sideligamentapparatet slapt."

I selskabets skrivelse af 12/3 2001 til nævnet hedder det bl.a.: "Kravet mod en ulykkesforsikring er forfaldet, når tilstanden efter skaden må anses at være stationær, for på det tidspunkt kan en méngrad fastsættes. Tilstanden er stationær, når det primære behandlingsforløb er afsluttet, og der ikke kan ventes yderligere bedring i tilstanden efter ulykkestilfældet. Af den modtagne begyndelsesattest fremgik, at skadelidte havde pådraget sig en læsion af forreste korsbånd i højre knæ. Vores lægekonsulent vurderede på baggrund af begyndelsesattesten, at skadelidtes tilstand var stationær 12 måneder efter ulykkestilfældet, hvilket vil sige ultimo september 1988. Det fremgik endvidere af brevet fra skadelidte, at korsbåndet blev fjernet ved et operativt indgreb på R.A.S i 1988, hvorfor tilstanden efter skaden under alle omstændigheder senest var stationær 12 måneder efter operationen i 1988, det vil sige 1. januar 1990. Da kravet på erstatning først blev anmeldt i oktober 1995, meddelte vi den 8. februar 1996 skadelidte, at kravet var forældet i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29, idet kravet skulle have været anmeldt senest 5 år efter 1. januar 1990, hvilket vil sige den 1. januar 1995. Efterfølgende modtog vi den 16. august 1996 et brev fra skadelidte, hvori han bad os ændre vores afgørelse af 8. februar 1996. Vi meddelte skadelidte i brev af 26. august 1996, at vi fastholdt vores afgørelse af 8. februar 1996 vedrørende forældelse. Samtidig meddelte vi skadelidte, at vi ikke vurderede, at der var et varigt mén på 5% eller derover efter et ulykkestilfælde den 30. september 1995 vedrørende samme knæ. Afslutningsvis oplyste vi om muligheden for at klage til Ankenævnet. Herefter hørte vi intet hørt fra skadelidte før vi modtog klagen gennem Ankenævnet. Den modtagne klage giver os ikke anledning til at ændre vores afgørelse, idet vi fastholder, at kravet om erstatning mod ulykkesforsikringen var forældet på tidspunktet, hvor skadeanmeldelsen blev underskrevet, den 27. oktober 1995, efter den 5-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens § 29. Til støtte for vores synspunkt kan henvises til ankenævnskendelse nr. 37.960, 44.027 og 44.820. Endvidere er det på baggrund af den modtagne klage vores vurdering, at kravet på erstatning også er forældet i henhold til den 2-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens

§ 29, idet skadelidte først har indbragt sagen for Ankenævnet mere end 4 år efter vi fastholdt vores afvisning i brev af 26. august 1996."

Klageren har forklaret, at han ikke var klar over, at hans forældre havde tegnet ulykkesforsikring for ham. I klageskrivelsen af 15/2 2001 til nævnet hedder det endvidere: "Jeg har siden 1996 vurderet om jeg orkede at tage kampen op med forsikringsselskabet - det vil jeg nu. **Årsag til klage** Da skaden var/er dækket af forsikringen og jeg derfor skulle have modtaget en erstatning for den pådragede invaliditet (15-20% invaliditet), føler jeg mig meget uretfærdigt behandlet. Jeg var 17 år da skaden skete og havde ingen anelse om at en sådan skade burde anmeldes, ej heller at jeg faktisk var (juridisk set) invalid. Desværre har jeg ikke haft et bagland, ej heller læger som burde have informeret mig om at jeg burde have anmeldt skaden til forsikringsselskabet i tide."

Nævnet udtaler:
Af de grunde, der er anført af selskabet, finder nævnet, at klagerens krav mod selskabet er forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29. At klageren har glemt eller været uden kendskab til eksistensen af egen ulykkesforsikring kan ikke føre til andet resultat.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen